

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. P., narozený „X“,
bytem M. 3059/9, M.,
zastoupený AGIS, a.s., daňovým poradcem,
sídlem Moskevská 1/14, 434 01 Most,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. 6678/16/5300-22444-711615,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 2. 2016, č. j. 6678/16/5300-22444-711615, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o odvolání Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 5. 2015, č. j. 1116983/15/2510-50522-505615, č. j. 1187927/15/2510-50522-505615, č. j. 1188029/15

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

/2510-50522-505615 a č. j. 1188130/15/2510-50522-505615. Těmito rozhodnutími o odvolání správce daně podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), změnil dodatečné platební výměry ze dne 13. 1. 2015, č. j. 179722/15/2510-50522-505615, č. j. 179757/15/2510-50522-505615, č. j. 179789/15/2510-50522-505615 a č. j. 179814/15/2510-50522-505615 tak, že snížil žalobci doměřenou daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2011 z částky 34 753 Kč na částku 19 288 Kč a penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu z částky 6 950 Kč na částku 3 857 Kč, dále za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2011 snížil DPH z částky 19 784 Kč na částku 18 273 Kč a penále z částky 3 956 Kč na 3 654 Kč, dále za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 snížil DPH z částky 151 393 Kč na 150 847 Kč a penále z částky 30 278 Kč na 30 169 Kč a za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 snížil DPH z částky 33 174 Kč na částku 32 390 Kč a penále z částky 6 634 Kč na 6 478 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval průběh daňového řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že si uplatnil nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění pro účely nesouvisející s jeho ekonomickou činností, neboť se jednalo o plnění, která byla využita k provozování restauračních zařízení provozovaných jeho synem. Uvedl, že v dotčeném období měl žalobce příslušné živnostenské oprávnění na hostinskou činnost, a mohl tak vykonávat ekonomickou činnost k provozování restauračních zařízení. Poukázal na to, že z toho, co sám žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, neplyne podmínka nutnosti dosahování příjmů pro prokázání výkonu dotyčné ekonomické činnosti, a proto by dle žalobce mělo postačit vynaložení výdajů souvisejících s touto činností a prokázání souvislosti s budoucími, očekávanými příjmy; těmito příjmy mohou být příjmy z budoucího prodeje části podniku nebo z budoucího provozování restaurační činnosti. Uvedl, že tímto plněním, které od samého počátku daňového řízení umožňovalo uplatňovat nárok na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 písm. e) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), byla všechna plnění související s prodejem podniku nebo jeho části. Žalobce konstatoval, že se žalovaný otázkou vztahů uplatněných nároků na odpočet DPH k budoucímu prodeji části podniku nezabýval a argumentoval pouze odkazem na chybějící iniciativu žalobce ohledně prokázání existence smlouvy o prodeji podniku a na povinnou písemnou formu takové smlouvy. Žalobce se tak neztotožnil s názorem žalovaného, že předložení smlouvy bylo primárně jeho iniciativou, neboť žalovaný nikdy výslovně takovou smlouvu nevyžadoval a ani nezpochybnil její obsah. Žalobce byl přesvědčen o tom, že unesl důkazní břemeno, neboť doložil daňové doklady vztahující se k předmětným přijatým plněním uplatněným v řádných daňových tvrzeních. Podle názoru žalobce měl správce daně výslovně uvést, že má pochybnosti o převedení majetku, a že proto chce po žalobci předložit smlouvu o prodeji podniku.
3. Žalobce považoval rozhodnutí o odvolání v kontextu s předchozími rozhodnutími daňových orgánů za nepřezkoumatelné, protože jejich obsah neposkytuje dostatečné odůvodnění pro jeho závěr. Podle žalobce se žalovaný vyjádřil toliko k otázce prodeje podniku a s dalšími argumenty obsaženými v odvolání se nijak nevypořádal, pouze uvedl, že se ztotožnil s názorem správce daně a odkázal na jeho argumenty. Takový postup nebyl podle jeho názoru v souladu s daňovým řádem. Žalobce nesouhlasil s jediným argumentem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného obsaženým v jeho rozhodnutí, neboť budoucí příjem z budoucího prodeje podniku je předmětem daně z příjmů, není od něj osvobozen, a proto všechny žalovaným zkrácené výdaje neměly být u žalobce sníženy. Správce daně měl dle názoru žalobce výslovně uvést, že má pochybnosti o převedení majetku a chce předložit smlouvu o prodeji podniku, jak vyplývá z § 89 odst. 2 daňového řádu. Tím, že žalovaný, resp. správce daně nepožadoval doložení smlouvy o prodeji podniku, nebo přesněji nedefinoval pramen svých pochybností a důkazní prostředky, kterými by mohl žalobce tyto pochybnosti odstranit, mu neumožnil, aby se k jeho pochybnostem mohl řádně vyjádřit. Názor žalovaného, že žalobce měl smlouvu o prodeji podniku doložit již na základě obecné výzvy k prokázání oprávněnosti uplatněných nároků, byl dle žalobce zjevným porušením procesního postupu stanoveného daňovým řádem a zkrácením žalobce v jeho procesních právech. Žalovaný, resp. správce daně tak měl žalobce vyzvat, aby vyvrátil jeho pochybnosti o existenci smlouvy o prodeji podniku, měl-li takové pochybnosti, a žalobce by na výzvu kopii smlouvy předložil tak, jak to učinil k žalobě.

4. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že „již při pořízení majetku věděl, že nebude tento majetek používat plně v rámci své ekonomické činnosti, a tudíž měl uplatnit odpočet daně dle ust. § 75 odst. 1 ZDPH pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro své ekonomické činnosti. Případné následné změny v rozsahu použití pro tyto účely pak mohl žalobce zohlednit v rámci postupu dle ust. § 78 ZDPH. Proto námitka odvolatele, že vzduchotechnika byla uvedena do užívání až v době, kdy využíval objekt on sám je zcela irelevantní a nemá oporu ve spisech“. Citovaná úvaha žalovaného nebyla podle názoru žalobce v souladu platnou právní úpravou, ani se skutkovým stavem. Právní úprava hovoří o používání, nikoli o úmyslech, skutkový stav ve smyslu, zda žalobce věděl, že vzduchotechniku nebude používat výhradně pro ekonomickou činnost, nebyl založen na žádných důkazech. Žalobce zdůraznil, že vzduchotechnika byla nainstalována v objektu, který je ve vlastnictví žalobce a náklady spojené s provozem tohoto objektu jsou hrazeny výlučně žalobcem, v rámci výkonu jeho ekonomické činnosti, a proto měl plný nárok na odpočet daně v souvislosti s instalací této vzduchotechniky.
5. Dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že u předplatného Mosteckého deníku neměl nárok na odpočet daně v plné výši. To, že žalobce při místním šetření ze dne 7. 3. 2014 uvedl, že tiskoviny používal osobně, případně je dal k dispozici zákazníkům, nelze považovat za důkazní prostředek, který by prokázal, že nemá nárok na plný odpočet daně. Zdůraznil, že toto přijaté plnění je primárně určeno pro jeho potřeby a jeho ekonomickou činnost, k případnému využití zákazníky mohlo dojít nevylučitelným opomenutím tisku při obchodních schůzkách žalobce, které probíhaly v částech objektu užívaných jiným subjektem.
6. Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že v případě přijatého zdanitelného plnění spočívajícího v opravě elektroinstalace má nárok na odpočet daně pouze v té výši, v jaké dotyčné plnění používá v rámci své ekonomické činnosti. Upozornil na to, že hlavním záměrem opravy objektu bylo umožnit uskutečňování ekonomické činnosti žalobce, která je závislá na funkčnosti celého objektu, a jelikož veškeré náklady související s provozem tohoto objektu hradí žalobce v rámci výkonu své ekonomické činnosti, má plný nárok na odpočet daně.
7. V případě přijatých zdanitelných plnění v podobě poplatků za střežení objektu nesouhlasil žalobce s tím, že dotyčné plnění souviselo s ekonomickou činností i jiného subjektu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Uvedl, že poplatky za střežení objektu vynaložil na hlídání svého majetku, který slouží k jeho ekonomické činnosti, tedy toto plnění bylo vždy čerpáno mimo výkon ekonomické činnosti jiného subjektu. Totéž se týkalo také poplatků za internet a telefon, neboť tyto nemohly být využity pro restaurační provoz jiného subjektu, protože k telefonu a připojení neměl jiný subjekt přístup, přičemž závěr žalovaného o opaku nemá oporu ve spise.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobcem byly předloženy žalobní body shodné s odvolacími námitkami. Ve vztahu k těmto námitkám žalovaný setrval na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a plně odkázal na skutečnosti v něm uvedené. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z jeho rozhodnutí je jasně patrný právní rámec, ze kterého vycházel, i následná aplikace tohoto právního rámce na žalobcův případ, žalovaný se následně vypořádal se všemi námitkami, ve kterých žalobce spatřoval důvodnost odvolání, a tudíž se nedomníval, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností. Žalovaný nesouhlasil s právními názory žalobce uvedenými v žalobě, neboť skutkový stav a právní posouzení věci jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i v celém předloženém spisovém materiálu. Žalovaný byl toho názoru, že v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně objasnil důvod doměření DPH. Konstatoval, že ve vztahu k závěru daňové kontroly je otázka, zda měl žalobce živnostenské oprávnění k provozování restauračního zařízení, zcela irelevantní, neboť rozhodující je pouze zjištění, kdo skutečně provozoval restauraci, a s tím související otázka, zda byla jednotlivá zdanitelná plnění žalobcem přijata výlučně v souvislosti s jeho ekonomickou činností. Poukázal na to, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění, přičemž z těchto zdanitelných plnění a předložených dokladů bylo patrné, že plnění byla pořízena rovněž ku prospěchu syna žalobce jako provozovatele restaurace a uživatele budovy. Žalobcem však jednotlivá zdanitelná plnění související s ekonomickou činností jeho syna nebyla přefakturována, a to ani jako součást případného nájemného. Uvedl, že zdanitelná plnění tak byla minimálně zčásti pořízena v souvislosti s ekonomickou aktivitou jiného daňového subjektu, a proto žalobce neměl nárok na odpočet DPH v plné výši. Skutečnost, že restauraci v průběhu roku 2011 neprovozoval žalobce sám, pak žalobce nikdy v průběhu řízení nerozporoval.
9. K námitce týkající se nepředložení smlouvy o prodeji části podniku v průběhu daňového řízení žalovaný uvedl, že tuto smlouvu měl žalobce předložit sám. K tvrzení žalobce, že jej správce daně měl vyzvat k vyvrácení pochybností ohledně existence smlouvy o prodeji podniku, žalovaný konstatoval, že správce daně tak učinit nemohl, jelikož z prohlášení žalobce, které bylo učiněno v roce 2013, nebylo možné existenci smlouvy o převodu podniku ve vztahu k posuzovaným zdaňovacím obdobím ani předpokládat.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že správce daně se měl zabývat jeho vyjádřením ohledně úmyslu převést své podnikání na syny. Vyjádření bylo zjevně učiněno jako argument pro uplatnění plného nároku na odpočet DPH, správce daně na něj nijak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nereagoval, nezpochybnil jej, nevyžádal doplnění či prokázání tohoto tvrzení, a tedy s tímto vyjádřením nijak nepracoval. Správce daně tak dle názoru žalobce měl buď akceptovat uplatnění plného nároku na odpočet daně z důvodu onoho tvrzení, nebo měl požadovat doplnění, či prokázání tohoto argumentu. Při doplnění by mohl žalobce v průběhu řízení předložit smlouvu o prodeji podniku, ale neučinil tak, protože z reakce správce daně usoudil, že správce daně tento argument přijal. Zdůraznil, že na smlouvu o prodeji pak upozornil v dalším průběhu řízení a ani tehdy se správce daně nezajímal o její přesný obsah, ač takovou povinnost měl.

Správní spis

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal přiznání k DPH za zdaňovací období 1., 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2011. Podle protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 17. 3. 2013, č. j. 1307185/13/2510-05401-500328, správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu DPH za předmětná zdaňovací období. Výzvami k prokázání skutečností ze dne 12. 8. 2013, č. j. 1307593/13/2510-05401-500328, a ze dne 8. 7. 2014, č. j. 1664203/13/2510-05401-500328, správce daně žalobce vyzval k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně v souladu s § 73 odst. 1 a § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalobce si v předmětných zdaňovacích obdobích uplatnil nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění na základě daňových dokladů týkajících se dodávky elektrické energie, plynu, tepla, vody, zálohy na vzduchotechniku, finanční pronájem konvektomatu umístěného v kuchyni pivnice U Krokodýla, čištění rohoží a monitorovacího poplatku za ostrahu objektu pivnice, telekomunikační poplatky, poplatky za internet, svoz odpadu, TV a předplatného denního tisku. Žalobce k těmto výzvám předložil evidenci pro účely DPH podle § 100 zákona o DPH, požadované daňové doklady a výkresovou dokumentaci objektu na adrese „X“ Z předložené daňové evidence pro 3. čtvrtletí roku 2011 mj. plyne, že u přijatých zdanitelných plnění pod položkou 19 žalobce evidoval „Záloha vzduchotechnika Pivnice“ se základem daně 870 000 Kč a DPH 174 000 Kč; rovněž z faktury č. 134 ze dne 23. 9. 2011 plyne, že žalobci byla vyúčtována montáž a dodání tepelného čerpadla, řídicího systému a studie provedení v hodnotě 870 000 Kč a DPH 174 000 Kč.
12. Z protokolu o místním šetření ze dne 7. 3. 2014, č. j. 572604/14/2510-05401-507646, soud zjistil, že v objektu nacházejícím se v ulici „X“, jsou měřiče vody, tepla, plynu a elektrické energie instalovány vždy pro celý objekt, ve kterém se mimo prostor žalobce nachází i výše uvedená pivnice U Krokodýla, pro fotovoltaickou elektrárnu umístěnou na střeše budovy je nainstalován samostatný měřič v kanceláři žalobce. Dále k tomu, v jakém poměru souvisely výdaje s provozem pivnice a ostatními podnikatelskými aktivitami v objektu, žalobce konstatoval, že „cca 10% pro restauraci a 90 % pro mé podnikatelské činnosti (semináře, obchodní schůzky, administrativa, provoz solární elektrárny). Mezi mnou a synem existuje ústní dohoda, že mu výdaje související s provozem restaurace U Krokodýla a pivnice Liščák nebudu přeučtovávat. [...] Konvektomat je umístěn v kuchyni, jako její zařízení v mém vlastnictví. V rámci rozvodů energií nelze instalovat podružné měřiče pro jednotlivé části budovy, vzhledem k technickému stavu těchto rozvodů. Dále uvádím, že tiskoviny jsem používal já osobně, případně jsem je dal k dispozici zákazníkům. Robož je umístěna u vstupu do objektu, slouží tedy ke všem činnostem zde probíhajícím a uvedená přijatá plnění obsahují její čištění, odvoz, přivezení případně výměnu. V případě připojení na internet jde o připojení WI-FI, je tedy k dispozici všem kdo se v objektu pohybují včetně hostů restaurace a zákazníků. Telefonní služby souvisí rovněž s provozováním všech činností v objektu. [...] V případě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

monitorovacích poplatků jde o poplatky za ostrahu celého objektu. Pořízení vzduchotechniky se realizovalo z důvodů úspor energií v celém objektu (cca 2/3 výdajů). Oprava elektroinstalace souvisela jak s pořízením vzduchotechniky, tak s dílčími závadami v celém objektu.“

13. Při místním šetření na adrese provozovny Liščák (viz úřední záznam č. j. 1408046/14/2510-05401-507646) bylo správcem daně zjištěno, že se jedná o kamenný stánek na adrese Josefa Ševčíka 3125, Most, jehož provozovatelem a odpovědnou osobou je podle označení na vstupních dveřích Jaroslav Pažout, ml., IČ: 86751859. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nijak neprokázal svá tvrzení ohledně poměru, v jakém přijatá zdanitelná plnění souvisela s ekonomickou aktivitou žalobce, stanovil správce daně poměr nároku na odpočet DPH podle poměru využívané podlahové plochy jednotlivých budov (viz podrobný výpočet v příloze protokolu č. j. 2052776/14/2510-05401-507646 ze dne 8. 10. 2014).
14. Dne 8. 10. 2014 seznámil správce daně žalobce s výsledkem kontrolního zjištění. Žalobce se k tomuto seznámení vyjádřil až při projednání zprávy o daňové kontrole, kdy došlo k jejímu podepsání, předání a ukončení daňové kontroly. Na základě této zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dne 13. 1. 2015 dodatečné platební výměry na DPH za výše uvedená zdaňovací období roku 2011 č. j. 179722/15/2510-50522-505615, č. j. 179757/15/2510-50522-505615, č. j. 179789/15/2510-50522-505615 a č. j. 179814/15/2510-50522-505615.
15. Proti dodatečným platebním výměrům na DPH podal žalobce prostřednictvím svého daňového poradce odvolání, na základě kterého správce daně rozhodnutími o odvolání ze dne 7. 5. 2015, č. j. 1116983/15/2510-50522-505615, č. j. 1187927/15/2510-50522-505615, č. j. 1188029/15/2510-50522, a č. j. 1188130/15/2510-50522-505615, původně vyměřenou daňovou povinnost částečně snížil. I proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2016.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že jeho obsah neposkytuje dostatečné odůvodnění pro jeho závěr. Podle žalobce se žalovaný vyjádřil toliko k otázce prodeje podniku a s dalšími argumenty obsaženými v odvolání se nijak nevypořádal, pouze uvedl, že se ztotožnil s názorem správce daně a odkázal na jeho argumenty. Soud po podrobném prostudování správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný naprosto srozumitelným a přezkoumatelným způsobem ve svých rozhodnutích uvedl právní úvahy, na jejichž základě v projednávané věci došlo k doměření DPH. Žalovaný se též vypořádal se všemi odvolacími námitkami, jež žalobce uplatnil v odvolacím řízení. Žalovaný se zřetelně zabýval všemi námitkami, které se týkaly doměřených přijatých zdanitelných plnění (vzduchotechnika, předplatné denního tisku, elektroinstalace, poplatky za ostrahu objektu, telefon a internet), které uváděl žalobce ve svém odvolání. Žalobou napadené rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako přezkoumatelné, a námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je tak zcela nedůvodná.
20. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
21. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určující je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

22. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vážících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).
23. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ve kterém uvedl: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“*
24. Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72.
25. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, dostupném na www.usoud.cz, vyslovil, že *„... důkaz daňovým dokladem ... je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“ Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

26. V projednávané věci měl správce daně pochybnosti, které uvedl ve výzvě k prokázání pochybností ze dne 12. 8. 2013, o tom, že žalobce oprávněně uplatnil nárok na odpočet DPH za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2011, neboť z daňových dokladů specifikovaných v uvedené výzvě je zřejmé, že předmětná zdanitelná plnění souvisejí s provozem restaurace v ulici „X“, ačkoli ekonomickou činností žalobce byl provoz parkovišť a výroba elektřiny. Dále správce daně požadoval ve výzvě k prokázání pochybností ze dne 8. 7. 2014 po žalobci prokázat jeho tvrzení učiněné v průběhu daňového řízení o poměru užívání objektů na adrese „X“, kde byla provozována restaurace U Krokodýla, a „X“, kde se nacházelo bistro Liščák, ve vztahu k podnikatelské činnosti žalobce a jeho syna, tedy že dané objekty jsou z 10 % využívány pro restaurační zařízení a 90 % pro ostatní podnikatelské aktivity žalobce, a to např. uvedením plochy či objemu činnosti, včetně údajů o jejich vytápění, klimatizaci apod. Své pochybnosti odvozoval správce daně od toho, že stěžejní činností žalobce v roce 2011 byl provoz parkovišť a nájemných garáží a provoz fotovoltaiických elektráren, přičemž v objektu v ulici „X“ má žalobce umístěnu kancelář a na střeše uvedeného objektu fotovoltaiickou elektrárnu, kterou žalobce provozuje; dále správce daně poukázal na to, že v objektu na adrese „X“, jakož i v objektu v ulici „X“ provozoval syn žalobce coby samostatný podnikatelský subjekt restaurační zařízení.
27. V této souvislosti soud podotýká, že sám žalobce u plnění týkajícího se vzduchotechniky (tepelné čerpadlo) ve své daňové evidenci k DPH pro 3. čtvrtletí roku 2011 evidoval u přijatých zdanitelných plnění položku 19 nazvanou jako „Záloha vzduchotechnika Pivnice“ se základem daně 870 000 Kč a DPH 174 000 Kč. Soud dále nepřehlédl, že v popisu daňových dokladů za monitorovací poplatky vydané společností DORA Security, a. s., je uvedeno „Monitorovací poplatek-GSM Restaurace, „X““, že v daňových dokladech za internet a telefonní služby je odběratel specifikován jako „RESTAURACE KROKODÝL“ a že v daňových dokladech za pronájem a praní koberců a předplatné Mosteckého deníku je obsaženo IČO: 86751859, které je přiděleno synovi žalobce. Správci daně tak dle soudu vznikly oprávněné pochybnosti o tom, že žalobce přijatá zdanitelná plnění použil výlučně pro svou ekonomickou činnost, a zda tedy nárok na odpočet DPH za příslušná zdaňovací období uplatnil v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH. Popsané pochybnosti daňových orgánů shledal soud důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými a rovněž řádně prokázanými. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí vedených žalobcem.
28. Prokázáním těchto pochybností přešlo důkazní břemeno na žalobce, který tak byl povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání, resp. v dalších podáních, tj. že u uplatněných nároků na odpočet DPH byly splněny podmínky § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o daních z příjmů. To znamená, že bylo povinností žalobce prokázat, že příslušná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdanitelná plnění použil výlučně pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Této povinnosti však žalobce nedostál, neboť daňovým orgánům žádné důkazní prostředky, jimiž by vyvrátil výše popsané pochybnosti správce daně, nepředložil. Žalobce tak neunesl své důkazní břemeno, a proto správce daně rozhodl v jeho neprospěch.

29. Soud dále uvádí, že z obsahu všech podání žalobce, která učinil v průběhu daňového řízení, je zřejmé, že považuje podnikatelskou činnost svou a svých synů za „rodinnou firmu“, mezi nimiž se jen rozdělují některá zdanitelná plnění vznikající z jejich podnikatelské činnosti. Soud však považuje za potřebné v této souvislosti zdůraznit, že z pohledu zákona o DPH jsou i jeho synové samostatnými a na žalobci nezávislými daňovými subjekty. Pokud tedy syn žalobce J. provozuje pivnici U Krokodýla a bistro Liščák v rámci své samostatné ekonomické činnosti, nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění, resp. u jejich poměrné části související s provozem těchto zařízení může ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH uplatňovat pouze syn žalobce, nikoliv žalobce, neboť tato zdanitelná plnění neslouží přímo a bezprostředně k ekonomické činnosti žalobce. Jakkoli soud z lidského hlediska chápe pohnutky žalobce, proč po svém synovi nepožadoval úhradu zdanitelných plnění související s jeho podnikatelskou činností, ničeho to však nemění na tom, že žalobce nemůže v plné výši uplatňovat nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění, která plně nesouvisí s jeho ekonomickou činností.
30. Soud zdůrazňuje, že podle § 5 odst. 2 zákona o DPH *ekonomickou činností uvedenou v odstavci 1 se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy za autorské příspěvky, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.*
31. Z obsahu správního spisu plyne, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce v roce 2011 využíval objekt na adrese „X“ spolu se svým synem, který v tomto objektu provozoval restauraci U Krokodýla. Dále není pochyb o tom, že syn žalobce neplatil žalobci nájemné za užívání nebytových prostor a s tím související náklady a že žalobce ani svému synovi žádná sporná přijatá zdanitelná plnění neúčtoval. Z uvedeného plyne, že syn žalobce část uvedeného objektu užíval bezplatně, a žalobce tedy nehmotný majetek plně nevyužíval za účelem získání příjmů. Podle § 72 odst. 6 věty první zákona o DPH platí, že *použije-li plátce přijaté zdanitelné plnění jak pro účely, které zakládají nárok na odpočet daně, tak pro jiné účely, je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen v části připadající na použití s nárokem na odpočet daně.* Podle § 75 odst. 2 téhož zákona, *použije-li plátce přijaté zdanitelné plnění jak v rámci svých ekonomických činností, tak pro účely s nimi nesouvisejícími, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro své ekonomické činnosti.* Za výše popsané situace shledal soud závěr daňových orgánů o tom, že se předmětná zdanitelná plnění vztahují k ekonomické činnosti žalobce a jeho syna, a proto žalobce nemá nárok na plný odpočet DPH, za správný a odpovídající obsahu správního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Za zcela irelevantní považuje soud námitky žalobce stran toho, že měl živnostenské oprávnění k provozování hostinské činnosti a že k prokázání ekonomické činnosti mělo postačit vynaložení výdajů souvisejících s touto činností v souvislosti s budoucími, očekávanými příjmy. V projednávané věci bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že žalobce žádnou hostinskou činnost v roce 2011 neprovozoval, a proto nemůže úspěšně uplatňovat odpočet daně v souvislosti s provozováním této činnosti, která nesouvisela s jeho ekonomickou činností v příslušných zdaňovacích obdobích. Samotné držení příslušného živnostenského oprávnění totiž samo o sobě neznačí skutečný výkon dané podnikatelské činnosti, a tedy ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH.
33. Dále soud hodnotil námitku spočívající v tom, že daňové orgány nesprávně vyhodnotily písemnost žalobce ze dne 12. 8. 2013, v níž je uvedeno: *„Tato skutečnost bude platit až do doby, kdy dojde k převedení a rozdělení předmětného majetku na všechny tři syny [...]“*. Tuto námitku žalobce dále rozvinul tvrzením, že správce daně měl rozpoznat, že právě vztah ke sjednanému budoucímu převodu předmětného majetku je zákonným důvodem pro uplatnění nároku na odpočet DPH a vylučuje zvýšení daně na výstupu. Soud k tomuto podání konstatuje, že v něm žalobce potvrdil, že jeho syn od 1. 1. 2011 vykonával svou podnikatelskou činnost samostatně a že někdy v budoucnu po 12. 8. 2013 dojde k převodu majetku na všechny tři syny. Žalobce v tomto podání totiž výslovně uvedl, že jeho syn J. *„počínaje 1. 1. 2011 povede provoz pivnice U krokodýla, kde veškeré náklady související s nákupem zboží a surovin pro pivnici bude provádět a evidovat jako samostatný ekonomický subjekt a rovněž tak příjmy z provozu pivnice bude provádět a evidovat jako samostatný ekonomický subjekt [...] Ostatní provozní náklady a příjmy spojené s mým a manželky majetkem, bude nadále provádět má firma IČO: 10446893 a to na základě dohody a ke skutečnosti, že v tomto komplexu je umístěna elektrárna, kancelář mé firmy a hlavně majetek komplexu a jeho evidence je stále a mým a manželky M. Toto vše bude platit do doby, kdy dojde k převedení majetku na všechny naše tři syny, tedy na D. r. „X“, J. r. „X“ a R. r. „X““*. Z tohoto podání žalobce rozhodně neplyne, jak mylně usuzuje žalobce v žalobě, že by se svým synem uzavřel jakoukoli smlouvu o prodeji podniku a že by probíhalo ověřování fungování podniku. Daňové orgány tak podle přesvědčení soudu vyhodnotily písemnost žalobce ze dne 12. 8. 2013 zcela správně a logicky, když shledaly, že syn žalobce jako samostatný podnikatel provozoval restauraci U Krokodýla a bistro Liščák. Soud dále zdůrazňuje, že otázka možného budoucího převodu a rozdělení ostatního majetku žalobce a jeho manželky *„na všechny tři syny“*, k němuž mělo dojít v blíže neurčené době po 12. 8. 2013, je pro toto řízení naprosto irelevantní, neboť jeho předmětem je doměření DPH žalobci za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2011. V tomto ohledu daňovými orgánům žádné pochybnosti nemohly vzniknout, a proto ani nemohly mít povinnost žalobce vyzvat k doložení smlouvy o prodeji podniku. Soud se ztotožňuje s daňovými orgány i v tom, že s ohledem na výše popsané rozvržení důkazního břemene byl žalobce tím, kdo byl povinen předložit jako důkazní prostředek smlouvu o prodeji podniku, což však v řízení jak před správcem daně, tak ani před žalovaným neučinil. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
34. K námitce žalobce týkající se využívání vzduchotechniky soud uvádí, že z evidence majetku vyplývá, že tento majetek byl samotným žalobcem zařazen do užívání dne 30. 10. 2011, pod evidenčním číslem 25 a názvem *„Tepelné čerpadlo pivnice“*. Rovněž podle daňové evidence k DPH pro 3. čtvrtletí roku 2011 žalobce evidoval u přijatých zdanitelných plnění položku 19 nazvanou jako *„Záloha vzduchotechnika Pivnice“*. Z obsahu správního spisu je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy zřejmé, že vzduchotechnika byla pořízena a uvedena do provozu v roce 2011, kdy restaurační zařízení v objektu na adrese „X“, provozoval pouze syn žalobce. I v tomto případě proto daňové orgány správně aplikovaly postup dle § 75 zákona o DPH, neboť tento majetek nebyl užíván výhradně k ekonomické činnosti žalobce. Tento závěr daňových orgánů je v souladu s obsahem správního spisu. Soud proto považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

35. Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku týkající se výhradního užívání denního tisku pouze pro účely ekonomické a podnikatelské činnosti žalobce. Je třeba nejprve zdůraznit, že z daňových dokladů k předplatnému Mosteckého deníku je zřejmé, že plátcem je „Jaroslav Pažout, IČ: 86751859“, tj. syn žalobce, a odběratelem „Pivnice U krokodýla“, kterou v rozhodném období provozoval pouze syn žalobce. Žalobce k výzvě správce daně k prokázání pochybností ze dne 12. 8. 2013 nijak neprokázal, že by denní tisk užíval výlučně ke své ekonomické činnosti. Rovněž v tomto případě shledává soud poměrné snížení nároku žalobce na odpočet DPH ze strany daňových orgánů za oprávněné.
36. Soud se ztotožňuje s hodnocením daňových orgánů ohledně poměrného snížení nároku na odpočet DPH, i pokud jde o přijaté zdanitelné plnění spočívající v opravě elektroinstalace. Jak sám žalobce v řízení před daňovými orgány potvrdil, oprava elektroinstalace souvisela s pořízením vzduchotechniky a s dílčími opravami v objektu na adrese „X“. Uvedené zdanitelné plnění tedy souviselo se zajištěním funkčnosti celého objektu, a nebylo tedy poskytnuto výlučně pro ekonomickou činnost žalobce. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že za užívání částí objektu jeho synem, který byl samostatným daňovým subjektem provozujícím vlastní ekonomickou činnost, neobdržel žádné protiplnění a ani mu žalobce nepřeučtoval žádné náklady související s užíváním předmětného objektu. Daný objekt tedy nebyl využíván plně k jeho ekonomické činnosti, a proto nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění souvisejících s užíváním objektu a jeho funkčností musel odpovídat skutečnému rozsahu využívání objektu daňovými subjekty, které tam vyvíjely svou ekonomickou činnost. Námitku, že žalobce měl v případě uvedeného zdanitelného plnění plný nárok na odpočet daně, tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
37. Stejnou úvahou se musel žalovaný řídit i v případě poplatků za ostrahu objektu, v němž v kontrolovaném zdaňovacím období uskutečňoval svoji ekonomickou činnost jak žalobce, tak jeho syn. Z charakteru této služby i ze zjištění daňových orgánů je zcela evidentní, že ostrahou byla zabezpečena nejen část objektu, kterou užíval pro svou ekonomickou činnost pouze žalobce, ale rovněž i část využívaná synem žalobce pro jím provozovanou restauraci. Postup správce daně i žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona o DPH tak byl v souladu s platnou právní úpravou a zjištěným skutkovým stavem. Obdobná situace je též se zdanitelným plněním týkající se pronájmu a čištění rohoží, neboť i v tomto případě je zřejmé, že rohože jsou umístěny u hlavního vchodu do objektu na v ulici „X“, který je společný jak pro restaurační zařízení, tak pro podnikatelskou činnost. Proto i zde je snížení nároku na odpočet daně namístě. Námitky žalobce týkající se těchto zdanitelných plnění proto nejsou důvodné.
38. Pokud jde o poplatky za internetové připojení a poplatky za telefonní služby, i zde soud zcela sdílí argumentaci daňových orgánů, pro které přistoupily k poměrnému snížení odpočtu DPH u těchto zdanitelných plnění. Sám žalobce při místním šetření dne 7. 3. 2014 potvrdil, že internetové připojení prostřednictvím Wi-Fi je k dispozici všem, kdo se v objektu v ulici „X“ pohybují, včetně hostů restaurace. Je tedy zřejmé, že internetové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

připojení sloužilo též pro potřeby restaurace a ekonomickou činnost žalobce, a proto v postupu daňových orgánů nelze shledat žádné pochybení. Rovněž telefonní služby byly využívány synem žalobce v rámci jeho podnikatelské činnosti, když dle zjištění daňových orgánů přinejmenším telefonní mobilní číslo 602604570, které bylo součástí vyúčtování mobilních služeb, užíval syn žalobce (uvedeno u označení provozovatele bistra Liščák), a na webových stránkách pivnice U Krokodýla je v kontaktních údajích uvedena telefonní pevná linka. I v případě těchto poplatků tedy žalobce neprokázal, že tato přijatá zdanitelná plnění využil pouze v rámci své ekonomické činnosti. I tato námitka je nedůvodná.

39. Žalobcem navržený důkaz smlouvou o prodeji části podniku ze dne 15. 12. 2010 soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť jej vyhodnotil jako nepřijatelný. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že „*pokud daňový subjekt navzdory řádné výzvě daňových orgánů nepředloží požadované důkazy k prokázání svých tvrzení, nemůže následné rozhodnutí vydané v daňovém řízení zpochybňovat v řízení před soudem předkládáním důkazů, které mohl předložit již v daňovém řízení. Je tomu tak proto, že řízení před správním soudem nemá nahrazovat řízení před daňovými orgány a daňový subjekt nemůže svou procesní línost napravovat až v soudním řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Afs 194/2014-64, případně ze dne 18. 12. 2015, č. j. 8 Afs 114/2015-30). Tyto závěry lze bezesbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto smlouvu předložil jako důkazní návrh již v průběhu daňového řízení. Provádět dotčený důkaz v soudním řízení proto s ohledem na citovanou judikaturu není namístě.
40. Žádná další zdanitelná plnění, jakož ani poměr, který daňové orgány určily pro stanovení nároku na odpočet DPH, žalobce neučinil předmětem žalobních bodů, a proto se jimi soud nemohl zabývat. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)